ANUNȚURI

• Din 1970 zona Gurahonțului nu a mai fost așa de afectată de **inundații** ca acum, în special satele Șoimuș și Buceava (*foto*). Sute de persoane rămase fără adăpost, un om mort, luat de ape, pagube materiale foarte mari. Mihai de la Asociația Sf. Iosif cel Milostiv a fost acolo să vadă de ce este nevoie și a început o acțiune de strângere de fonduri pentru a cumpăra exact ce lipsește. Cine dorește și poate să-i ajute pe acești oameni necăjiți este rugat să ia legătura cu Mihai, tel. 0741274368, sau poate vira banii direct în contul RO25BTRLRONCRT0560766101, specificând PENTRU INUNDAȚII.

• Acum două duminici am avut bucuria să-l vedem slujind pe unul dintre cei mai bătrâni diaconi ai Aradului, **Iov Orădan**, care ne-a vorbit extrem de documentat și amplu despre Sfinții Români. În aceeași zi, părintele Ștefan și strana fraților au fost la mănăstirea Tămand, de unul dintre hramuri.

• Acum mai bine de 9 zile a adormit, la 94 de ani, **Fiuța**, mama Alecsandrinei (Nina) Tod, o obișnuită a slujbelor de duminică de ani de zile. Dumnezeu să o odihnească în pace!

Mândria stă cocoțată, iar smerenia se pleacă. (Preot Ștefan)

ȘTIRI

• **Părintele pensionar Mihai Dohangie**, fost preot în Parohia Șiștarovăț și Filia Cuvejdia, Protopopiatul Lipova, a încetat din viață în seara zilei de luni, 26 iunie 2023, la vârsta de 72 de ani. Dumnezeu să-l ierte! (sursa: *arhiepiscopiaaradului.ro*)

• Parohia Ortodoxă Română Padova Vest – Mestrino (Italia) are **propriul locaș de cult.** Acesta a fost achiziționat cu sprijin financiar de la Departamentul pentru Românii de Pretutindeni, dar și cu ajutorul sfinților ocrotitori, Sf. Irodion de la Lainici și Sf. Mironosiță Maria a lui Cleopa, spune parohul. (sursa*: basilica.ro*)

• **Concursul de fotografie** „Culorile Ortodoxiei" promovează Grecia în acest an. Cele mai bune fotografii vor fi expuse și selectate pentru albumul „Colours of Orthodoxy. Greece". Fotografiile pot fi înscrise în concurs până la data de 8 iulie, la următoarele categorii: Locuri, Reportaj, Oameni, Detalii. Adresă: greece@orthphoto.net (sursa*: basilica.ro*)

• **Mănăstirea Hilandar** din Sf. Munte și-a serbat duminica trecută, printr-o deosebită priveghere, aniversarea a 825 de ani de existență. Ea a fost ctitorită de Sf. Sava și Simeon ai Serbiei. (sursa*: orthodoxchristian.com*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Mersine Vigopoulou
CUNUNI DE RĂCHITĂ - roman

Anghelina, Agnia sau Ghetsimana, împreună cu Alice și Elena, sunt femeile de lângă noi. Femei cu duh luptător, care au depășit greutățile prin credință și hotărâre, pentru că au considerat binele o necesitate.
Se poate ca odată să le întâlnim și noi, și poate că vom trece pe lângă ele indiferenți. Însă acum vin să le cunoaștem mai bine prin poveștile lor sensibile. Ne încredințează viața lor descoperindu-ne sinele lor și modul în care și-au lăsat amprentele în familie, în grupul celor apropiați lor, în societate.
Acesta au devenit, după cum spunea Sfântul Paisie Aghioritul, dospeala pe care în fiecare perioadă grea Preabunul Dumnezeu o folosește pentru a ajuta generațiile viitoare și pentru ca această lume să nu piară.

Arhiva pdf a revistei: https://archive.org/search.php?query=Maximina+pentru+suflet&sort=-publicdate
Contact: revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor!

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

Numărul 20 (CXXXIII) 2 iulie 2023

Sfinții săptămânii

D 2 - DUMINICA A IV-A DUPĂ RUSALII (Vindecare slugii sutașului); Punerea veșmântului Maicii Domnului în racla din Vlaherne; Sf. Ier. Ioan Maximovici; Sf. Voievod Ștefan cel Mare

L 3 - Sf. Mc. Iachint; Sf. Ier. Anatolie al Constantinopolului; Sf. Cuv. Isaia Pustnicul Filocalia I)

M 4 - Sf. Ier. Andrei Criteanul; Sf. Cuv. Andrei Rubliov; Sf. Cuv. Marta, mama Sf. Simeon cel din Muntele Minunat; Soborul Sfinților Părinți Aghioriți

Mi 5 - Sf. Cuv. Atanasie Athonitul; Sf. Cuv. Serghie de Radonej (aflarea moaștelor); Sf. Cuv. Lampadie, făcătorul de minuni - ULEI

J 6 - Sf. Cuv. Sisoe cel Mare; Sf. Mc. Lucia fecioara și Rix Vicarul

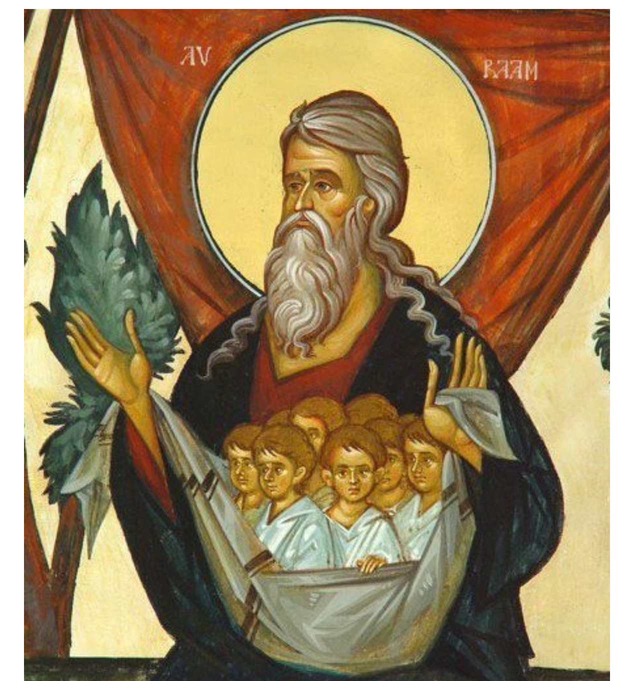
- Mărturisitorul Ierom. Dometie Manolache (1975)

V 7 - Sf. Mc. Chiriachi; Sf. Cuv. Toma din Maleo; Sf. Cuv. Acachie de la Scară

S 8 - Mare Mc. Procopie; Sf. Mc. Epictet și Astion; Sf. Cuv. Nicon de la Optina; Soborul Sf. Cuv. de la Diveevo: Alexandra, Marta și Elena; *Mărturisitorul Vasile Militaru (1959)*

Pr. Petru Vamvulescu

Sub ocrotirea SFINȚILOR

> ***„Fiecare dintre sfinți este Hristos repetat, sau mai bine zis, Hristos prelungit. La ei toate sunt Dumnezeiesc-omenești, pentru că toate sunt din Dumnezeu Omul-Hristos.*** Sf. Iustin Popovici

Sfinții sunt prietenii lui Dumnezeu și ai noștri. Cu atât mai mult sfinții ocrotitori, ale căror nume le purtăm. Căci zice Mântuitorul „De acum nu vă mai zic slugi, că sluga nu știe ce face stăpânul său, ci v-am numit pe voi prieteni, pentru că toate câte am auzit de la Tatăl Meu vi le-am făcut cunoscute" (Ioan 15, 15)

Din vechime, oamenii puneau copiilor nume de sfinți și le atrăgeau atenția: *Ai nume de sfânt, vezi cum te porți!* Aceasta pentru a nu-i necăji și mai mult pe sfinții noștri ocrotitori.

Împăratul Alexandru Macedon, care a stăpânit lumea, avea un soldat pe care îl chema la fel: Alexandru Macedon. Însă acela nu se purta bine, îi plăcea să bea. Aflând, împăratul l-a chemat la el și i-a spus: *Cum te cheamă? Alexandru Macedon. Și pe mine, dar dacă nu te schimbi, nu te mai las să viețuiești printre oameni, căci mă faci de rușine.*

Noi avem numele de creștini de la Hristos și avem nu numai înger păzitor, ci și sfânt căruia îi purtă numele. Mulți pun în ziua de azi copiilor lor două sau trei nume, dar ar trebui să se hotărască la unul singur. Dar Părintele Arsenie spunea: *un om și un nume!*

Pentru cei care nu au nume de sfinți, ba chiar au nume exotice, să nu se întristeze! Căci se și zice că omul sfințește locul (și numele). Degeaba mă cheamă Petru, dacă nu am nimic din viața Sfântului Apostol, din credința lui, din curajul mărturisirii lui. Când vom trece vămile văzduhului, vor fi acolo și sfinții. Așadar, trebuie să luăm seama la felul în care ne purtăm numele, ca să nu îi întristăm pe sfinți.

Mulți sfinți nu sunt canonizați încă, dar pentru Dumnezeu sunt sfinți.

Sfinții ne văd din ceruri, de unde sunt, căci zice Mântuitorul că *„cel mai mic în împărăția cerurilor este mai mare decât Ioan Botezătorul*”. Ei văd și înțeleg cele ce sunt aici, pe pământ, și ne ajută. Se bucură și se întristează pentru ce facem noi. De aceea, să luăm seama încă de la gânduri, căci de acolo ies faptele și ele coboară în inimă.

Dumnezeu, pentru rugăciunile Maicii Sale, ale Sfinților Îngeri și apostoli, ale Sfinților ocrotitori și ale tuturor sfinților, dar mai ales ale Părintelui Arsenie, să ne miluiască și să ne mântuiască pe toți!

Versuri

O, om!

Sf. Ioan Iacov Hozevitul

O, om, ce mari răspunderi ai
De tot ce faci pe lume,
De tot ce spui, în scris sau grai
De pilda ce la alții dai,
Căci ea, mereu, spre iad sau rai
Pe mulți o să îndrume.

Ce grijă trebuie să pui
În viața ta în toată,
Căci gândul care-l scrii sau spui
S-a dus... în veci nu-l mai aduni
Și vei culege roada lui
Ori viu, ori mort, odată.

Ai spus o vorbă, vorba ta,
Mergând din gură-n gură,
Va-nveseli sau va-ntrista,
Va curăți sau va-ntina,
Rodind sămânța pusă-n ea
De dragoste sau ură.

Scrii un cuvânt... cuvântul scris
E-un leac sau o otravă,
Tu vei muri, dar tot ce-ai scris
Rămâne-n urmă drum deschis
Spre moarte sau spre paradis,
Spre-ocară sau spre slavă.

Ai spus un cântec, versul său
Rămâne după tine
Îndemn spre bine sau spre rău,
Spre curăție sau desfrâu,
Lăsând în inimi rodul său
De har sau de rușine.

Arăți o cale, calea ta
În urma ta nu piere,
E calea bună sau e rea,
Va prăbuși sau va-nălța,
Vor merge suflete pe ea
Spre cer sau spre durere.

Trăiești o viață... viața ta
E una, numai una,
Oricum ar fi, tu nu uita
Cum ți-o trăiești vei câștiga
Ori fericire pe vecie,
Ori chin pe totdeauna.

O, om! Ce mari răspunderi ai,
Tu vei pleca din lume,
Dar ce ai spus, prin scris sau grai
Sau lași prin pilda care-o dai
Pe mulți, pe mulți, spre iad sau rai
Mereu o să-i îndrume.

Deci nu uita!...Fii credincios
Cu grijă și cu teamă
Să lași în urmă luminos,
Un semn, un gând, un drum frumos,
Căci pentru toate, neîndoios,
Odată vei da seamă.

al creștinului.

Sf. Apostol Pavel spune că toate mâncărurile sunt binecuvântate de Dumnezeu prin cuvântul Său. Așadar creștinul nu ar trebui să facă mofturi la mâncare. Dar mai este ceva ce învățăm de aici: că nu putem mânca decât dacă mâncarea este binecuvântată înainte prin rugăciunea noastră. Nu putem gusta nimic până nu aducem mulțumire lui Dumnezeu.

Iar Corintenilor le spune tot apostolul neamurilor: *Când vă adunați ca să mâncați, așteptați-vă unii pe alții.* Sigur că de multe ori aceasta înseamnă a ne fi pusă la încercare răbdarea, mai ales când este vorba de copii. Dar mai înseamnă ceva: să fim politicoși și să-i așteptăm pe ceilalți să termine de mâncat și abia apoi să ne ridicăm de la masă. Iar dacă suntem mai înceți la mâncare, trebuie să ne gândim la ceilalți și să nu întârziem întreaga masă. A mânca împreună înseamnă în primul rând a fi în comuniune duhovnicească.

În cartea sa, *Pedagogul,* **Clement Alexandrinul** (cunoscut teolog al Bisericii primare – secolele II-III) dedică două capitole comportării la masă. El spune că dragostea este hrana cerească a creștinilor. Așadar, mâncarea pe care ar trebui să o avem în vedere cel dintâi la mesele noastre este dragostea dintre noi. La fel și înțelepciunea. Capitolele respective sunt pline de sfaturi concrete despre cum să ne purtăm la masă, lucru care ar trebui să ne preocupe.

Sf. Ioan Gură de Aur îi învață pe părinți cum să-i hrănească pe copii și cu mâncare duhovnicească, în timp ce o consumă pe cea materială. În special tații ar trebui să

spună atunci câte un cuvânt scurt, dar plin de miez și frumusețe din ce au citit, fie Sfânta Scriptură sau viețile sfinților din acea zi.

Cunosc un medic creștin care are obiceiul de a spune după fiecare masă: *Mâncarea a fost foarte gustoasă, dar starea noastră împreună este cel mai bun lucru*. Aceasta este adevărata mentalitate creștină. Adevăratul folos al meselor nu este ce mâncăm, ci cu cine stăm alături și ne împărtășim de dragoste.

În paranteză fie spus: ar trebui ca în timpul meselor să fie puse deoparte telefoanele! Nu doar să le „amuțim”, ci și să le punem departe de raza noastră vizuală. Sunt studii care arată că prezența (chiar „mută”) a telefonului pe masă reduce calitatea șederii împreună a mesenilor.

Acestea ar fi doar câteva rânduieli care ar putea face mesele noastre cu adevărat creștinești.

RUGĂCIUNILE MESEI

Rugăciunea înaintea gustării de dimineață

Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-Se numele Tău, vie împărăția Ta, facă-se voia Ta precum în cer așa și pe pământ. Pâinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi. Și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri. Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel viclean.

Rugăciunea după gustarea de dimineață

Cuvine-se cu adevărat să te fericim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Dumnezeului nostru. Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decât serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te slăvim.

Rugăciunea înaintea mesei de prânz

Tatăl nostru...

Rugăciunea după masa de prânz

Mulțumim Ție, Hristoase Dumnezeul nostru, că ne-ai săturat pe noi de bunătățile Tale cele pământești. Nu ne lipsi pe noi nici de cereasca Ta Împărăție; ci precum în mijlocul ucenicilor Tăi ai venit, Mântuitorule, pace dându-le lor, așa vino și la noi și ne mântuiește.

Cuvine-se cu adevărat ...

Rugăciunea înainte de cină

Mânca-vor săracii și se vor sătura și vor lăuda pe Domnul, iar cei ce-L caută pe Dânsul, vii vor fi inimile lor în veacul veacului.

Rugăciunea după cină

Veselitu-ne-ai pe noi, Doamne, întru făpturile Tale și întru lucrul mâinilor Tale ne-am bucurat. Însemnatu-sa peste noi lumina feței Tale, Doamne. Dat-ai veselie în inimile noastre, din rodul grâului, al vinului și al untdelemnului, ce s-au înmulțit. Cu pace ne vom culca și vom adormi, căci Tu, Doamne, îndeosebi, întru nădejde neai așezat.

Fiecare din rugăciunile de mai sus, fie că sunt înainte, fie după masă, se vor încheia astfel:

Slavă... Și acum... Doamne miluiește (de 3 ori). Pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale și ale tuturor Sfinților Tăi, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi. Amin.

Cum să ne purtăm creştineşte LA MASĂ

> *Mâncarea pe care ar trebui să o avem în vedere cel dintâi la mesele noastre este dragostea dintre noi.* (**Clement Alexandrinul**)

Pr. Josiah Trenham

Purtarea noastră la masă este o problemă importantă. La fel și a mânca împreună în familie. Părinților! Ar trebui să luptați din răsputeri împotriva oricăror piedici care vă opresc să mâncați des împreună în familie.

De ce este masa împreună așa de importantă? Sfânta Scriptură ne înfățișează Împărăția cerurilor ca pe o invitație la cină făcută nouă de Dumnezeu, iar în Altar avem Sfânta Masă, locul unde ne împărtășim cu Dumnezeu. Mesele noastre din familie sunt locul și timpul în care intrăm în comuniune unii cu alții. Și precum tot ce ține de Sfânta Masă este făcut cu mare rigurozitate și grijă, într-o mai mică măsură – bineînțeles –, dar tot cu deosebită atenție tratează Biserica felul în care trebuie să se poarte oamenii lui Dumnezeu la mesele din casele lor.

Să începem cu **Înțelepciunea lui Iisus Sirah**, una din cărțile Vechiului Testament care are un capitol întreg (cap. 31) dedicat purtării la masă:

Când șezi la masă mare, să nu deschizi spre ea gura ta, și să nu zici: "Multe sunt puse pe masă!" Adu-ți aminte că rău lucru este ochiul viclean. Aceasta ne îndeamnă să nu fim lacomi.

Să nu-ți întinzi mâna unde altul se va uita. Mănâncă cuviincios cele ce sunt puse înaintea ta și nu plescăi, ca să nu te faci nesuferit. „Cuviincios" este traducerea mai moale a grecescului „mănâncă așa cum mănâncă oamenii".

Un alt sfat al lui Sirah este *Isprăvește cuviincios cel dintâi și nu fi nesățios, ca să nu sminteşti.* Aceasta înseamnă că atunci când începem să ne săturăm, va trebui să facem efortul de a ne opri de la mâncare. Aceasta ne va disciplina și ne va asigura sănătatea trupului. De unde știm că este destul cât am mâncat? Să ne oprim înainte de a ne simți sătui. Și Sf. Ioan Scărarul vorbește despre înfrânarea lăcomiei prin abținerea de la a mânca peste limita de săturare.

Iată un alt sfat pertinent: *Și când șezi între mai mulți, să nu întinzi mâna ta mai înainte de ei.* Aceasta este adevărată înțelepciune!

Mântuitorul nostru ne învață și El cum să ne purtăm la masă, vorbindu-ne mai întâi despre cum să postim. Este imposibil să știi cum să te comporți, dacă nu ai habar despre post. În mijlocul Predicii de pe Munte apare prima referire la post: *Când postiți, nu fiți triști ca fățarnicii.* (Matei 6, 16) Așadar, Mântuitorul consideră că cei care Îl ascultă iau în serios postul. Nu putem ști cum să mâncăm așa cum se cuvine, dacă nu știm când și cum să nu mâncăm pentru Dumnezeu.

Iar în altă parte, Hristos dă o rânduială clară despre locul la masă: *Și luând seama cum își alegeau la masă cele dintâi locuri, a spus celor chemați o pildă, zicând între ei: Când vei fi chemat de cineva la nuntă, nu te așeza în locul cel dintâi, ca nu cumva să fie chemat de el altul mai de cinste decât tine.* (Luca 14, 7-8) Aici este vorba despre smerenia pe care trebuie să o avem la orice masă. Iar smerenia la masă înseamnă nu doar a-i lăsa pe ceilalți să-și aleagă locul sau a nu mânca înaintea lor, ci și a-i sluji la masă, adică a le pune în farfurie și a strânge masa la urmă. Acestea au ajuns să fie lucruri rare și uimitoare pentru noi, cei de azi, dar până nu demult (și să ne amintim de mesele de la bunicii noștri) erau un firesc

Noii martiri

Sfântul MIHAIL GRĂDINARUL

> *Exemplul Sfântului Mihail, Noul Mucenic, trebuie să îl avem adesea în mințile noastre, deoarece ne întărește credința, ne apropie mai mult de Mirele ceresc al sufletelor noastre și ne dă putere, de va fi nevoie, să alergăm binevoitori la mucenicie.* (**Sf. Nicodim Aghioritul**)

Mergând printre monumentele din marmură aflate încă în picioare sau căzute la pământ în Agora Antică din Atena, se pot găsi nu numai nume, podoabe sau inscripții cu teme idolatre, ci se pot citi și evenimente creștine, inscripționate de mâinile credincioșilor pe piatră tare, care constituie, de multe ori, o cronologie bună și credibilă. În acest fel, se poate găsi și în ziua de azi, inscripționată în puține cuvinte pe o coloană a lui Zeus Olimpianul, moartea martirică a unui Nou Mucenic din Atena: *„1771, 30 iunie, a fost decapitat Mihail Paknanás"*.

Sf. Neomartir Mihail s-a născut în Atena, din părinți foarte săraci dar evlavioși. Sărăcia foarte mare a părinților nu i-a îngăduit să învețe carte. Și așa, analfabet și simplu, dar cu o mare credință în Hristos și în ortodoxie, Mihail a crescut alături de părinții săi binecuvântați. Când a început să crească, tatăl său l-a luat cu el să îl ajute în grădini, unde lucra. Astfel, vreme de câțiva ani a lucrat la câmp alături de tatăl său. Apoi, după ce și-a pierdut tatăl, și-a cumpărat un măgăruș și cu acesta mergea prin satele din jurul Atenei și transporta gunoi de grajd pentru grădinile pe care le îngrijise la început tatăl său. Câteodată cumpăra din oraș lucruri pe care țăranii nu le aveau în locurile lor și, atunci când mergea în satele acestora, le vindea. Așa își petrecea viața Mihail, cu mult efort și sudoare, când în grădinile atenienilor bogați, când pe drumurile greu de străbătut ale satelor dimprejurul Atenei, slăvind pe Dumnezeu Care l-a ținut în credința ortodoxă printre necredincioșii turci, cărora le erau robi majoritatea grecilor.

Într-o zi, în timp ce se întorcea de prin sate, la intrarea în Atena s-a întâlnit cu paznicii turci din zonă. Aceștia l-au luat la ochi și, văzându-l simplu și fără carte, au crezut că îl vor face ușor să-și schimbe credința și au pregătit o mulțime de calomnii pe seama lui Mihail. Cea mai mare minciună era aceea că ducea praf de pușcă grecilor înarmați ce trăiau sus în munți. Ei l-au silit, printr-o mie și una de încercări, să se "turcească", adică să-și schimbe credința. Dar Sf. Mihail, deși nu știa prea multă carte, nu a vrut să-L lase pe Hristos și să se închine la falșii profeți ai necredincioșilor, nici n-a vrut să lepede Sfânta Evanghelie și să treacă la Coran.

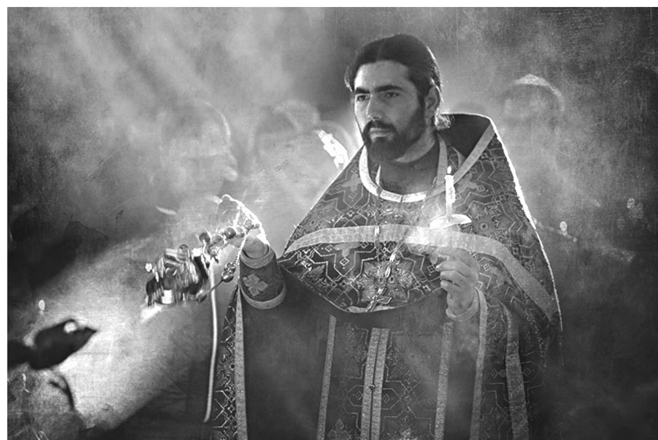
Pierzându-și răbdarea, turcii l-au dus la închisoare și au început să-l intimideze, spunându-i că dacă nu dorește să-și schimbe credința și să devină turc, ei au sentința și porunca de a-l omorî. Aceste lucruri le-a auzit și un ortodox zelos, cu numele de Gheorghe, ce se temea ca nu cumva binecuvântatul Mihail, care **avea vârsta de optsprezece ani**, destul de tânăr, să-și zdruncine credința și să și-o schimbe. Acesta s-a dus la închisoare, dădu bani la paznici pentru a-l lăsa să-l vadă pe Mihail. Îl găsi rugându-se în genunchi, cu lacrimi în ochi. Rămaseră amândoi mult timp împreună, rugându-se și cântând tropare. Apoi s-a ridicat, l-a îmbrățișat pe Mihail, l-a sărutat și a plecat șoptind cuvinte de rugăciune.

Loviturile și chinurile lui Mihail din partea turcilor continuau neîncetat. Cu toate acestea, cu cât îl chinuiau mai mult, cu atât acesta devenea mai neclintit în refuzul lui: *„nu mă turcesc, nu mă turcesc, sunt creștin!"*. La un moment dat, fu scos din închisoare și adus înaintea judecătorului care sperând că dacă îl vor amăgi cu promisiuni precum haine scumpe, proprietăți, bogății și tot ce și-ar fi putut dori, doar-doar va ceda Sfântul.

Văzând judecătorul că nu poate să facă nimic cu făgăduințele și cu amenințările, apucă arma satanică a vicleniei, spunându-i: ”*Bre, nebunule, leapădă-te pe moment de credința ta, pentru a-ți salva viața și după aceea mergi într-alt loc și întoarce-te la credința ta*". Dar mucenicul nu accepta în nici un fel, ci striga neîncetat: ”*nu mă turcesc, nu mă turcesc*!". Atunci judecătorul s-a înfuriat și a luat hotărârea de a-i fi tăiat capul.

La locul osândei, călău turc l-a apucat de păr și l-a lovit cu sabia la gât, cu partea care nu tăia, pentru a-l face să-și piardă curajul și să se lepede de Hristos. Sfântul îi spunea: ”*Lovește pentru credință!*" Ucigașul atunci a întors sabia cu partea tăioasă și a început să îi taie gâtul puțin câte puțin, ca să vadă dacă o să se vaite de durere, dacă o să se căiască și o să devină musulman. Dar în zadar aștepta ca Sfântul să își schimbe părerea și credința, căci acesta striga și mai tare: ”*Lovește pentru credință!*". Atunci, călăul s-a înfuriat și l-a lovit pe Sfânt cu toată puterea lui, tăindu-i cinstitul cap, în timp ce sufletul său, încoronat și curățit în sângele mucениciei, a urcat să se odihnească întru Împărăția lui Dumnezeu

Sensurile UTRENIEI (2)

Preot Lucian

Troparele inaugurează șirul cântărilor de origine creștină, fiind primele alcătuiri ale poeziei imnografice încadrate în această slujbă. De aici înainte, cântările și citirile din Vechiul Testament se împletesc în rânduiala Utreniei cu cele ale Noului Testament.

Urmează apoi niște cântări numite ***sedelne***, care sunt intercalate între 3 ***catisme*** din Psaltire, ce se citesc doar la mănăstiri. Catismele de rând, fiecare împărțită în trei stări, se citesc în cinstea Sfintei Treimi. În timpul citirii lor, dvera stă închisă, simbolizând vremea de pocăință dinainte de venirea Mântuitorului. Catismele și sedelnele reflectă antagonismul sau lupta dintre elementele Legii Vechi de o parte și cele ale Legii Noi, în evoluția cultului creștin.

Sedelnele sunt urmate Duminica de ***Binecuvântările Învierii***, care doxologesc bucuria negrăită a învierii Domnului din mormânt: *Bine ești cuvântat Doamne, învață-ne pe noi îndreptările Tale. Mironosițele femei alergând la groapa Ta, Mântuitorule au plâns. Dar înaintea lor a stat îngerul și a zis: Mirurile se cuvin morților, dar Hristos putrejunii S-a arătat străin. A înviat Domnul….*

În zilele de praznic împărătesc sau al sfinților mai importanți, urmează cântarea ***Polieleului***, adică a psalmilor 134 și 135 (*Robii, robii Domnului*…), care preamărește în chip deosebit și laudă milostivirea lui Dumnezeu. În trei din duminicile Triodului (*Duminica fiului risipitor, Duminica lăsatului sec de carne, Duminica lăsatului sec de brânză*), se adaugă la Polieleul obișnuit al sărbătorilor și Psalmul 136 (*La râul Babilonului*…) care exprimă plângerea și nostalgia poporului evreu pentru Țara Sfântă, atunci când se afla în robia babilonică, simbolizând acum plângerea creștinilor după Raiul pierdut din pricina neascultării de Dumnezeu.

După Polieleu urmează ***Mărimurile***, care sunt o particularitate a ritului românesc și slav, grecii neavându-le în rânduiala lor liturgică. Ele preaslăvesc măreția praznicului sau a minunilor și meritelor sfinților sărbătoriți. Stihurile Mărimurilor sunt de fapt versete din psalmi, care încadrează refrenul principal, de exemplu: *Mărimu-te pe tine cuvioase părinte Serafime, și cinstim sfântă pomenirea ta, îndrumătorule al monahilor și cu îngerii împreună-vorbitor*.

Urmează cântarea ***Antifoanelor***, care prin tematica lor abordează tema cunoașterii lui Dumnezeu în Biserică, prin lucrarea Duhului Sfânt. N-am putea să-L cunoaștem pe Dumnezeu în chip deplin, decât în lumina învierii ce sălășluiește în Biserică prin acțiunea sfințitoare a Duhului Sfânt. Noi cântăm în sensul acesta: *Prin Sfântul Duh este bogăția cunoștinței de Dumnezeu, a gândirii la cele înalte și a înțelepciunii; că întru Dânsul toate dogmele părintești le descoperă Cuvântul*. Fiecare din cele opt glasuri ale Bisericii are câte un rând de Antifoane, împărțite în 3 părți, și care se cântă duminica. La praznice se cântă doar o parte din Antifonul glasului 4.

Antifoanele sau Treptele antifoanelor poartă această denumire deoarece ele se cântă alternativ de către cele două strane sau coruri de cântăreți. Ele sunt compuse de Sfântul Ioan Damaschin sau de Sfântul Teodor Studitul, după cum cred unii, pe baza psalmilor 119 și 133, din Catisma a XVIII- a, numită și cântarea treptelor, pentru că se cântă pe treptele de la intrarea în Templul din Ierusalim, de către două coruri de cântăreți, care stăteau față în față și cântau pe rând. Împărțirea aceasta a antifoanelor are deci o evidentă semnificație trinitară, referindu-se la cele nouă cete îngerești.

(va urma)

SĂ NE AFIEROSIM lui Dumnezeu

Sf. Siluan Athonitul

Cuviosul Părintele nostru Paisie cel Mare s-a născut din părinți dreptcredincioși, care aveau șapte copii asemeni lor în obiceiuri și fapte bune. Murind tatăl lor, a rămas toată grija copiilor și a lucrurilor pe seama maicii lor. Însă cea mai mare grijă îi pricinuia ei Paisie, ca unul ce era mai mic decât toți copiii ei. De aceea, fiindcă ea se întrista mult, i s-a arătat îngerul Domnului într-o noapte și i-a zis: „Dumnezeu, Tatăl sărmanilor, m-a trimis să-ți spun: ***pentru ce te întristezi atât pentru grija copiilor tăi, ca și cum ai avea grijă de ei numai tu singură și nu și Dumnezeu? Deci nu te întrista, ci afierosește (închină) lui Dumnezeu pe un fiu al tău****, prin care se va slăvi numele Său cel sfânt, care de-a pururea se slăvește".*

Iar ea, auzind acestea, a zis: „Toți copiii mei sunt ai lui Dumnezeu, să-și ia pe care voiește". Dar îngerul, apucând de mână pe Paisie, a zis: „Acesta este bineplăcut Domnului!". Atunci ea a zis către înger: „Acesta nu este vrednic pentru slujirea și slujba lui Dumnezeu, ci ia mai bine pe unul din cei mai mari care va fi vrednic". Îngerul a zis: „O, preabună femeie, tu zici că Paisie nu este vrednic spre slujirea lui Dumnezeu pentru tinerețea lui, însă să știi că puterea lui Dumnezeu se arată în cei neputincioși. Acesta, cel mai mic decât ceilalți, este mai ales de Dumnezeu". Acestea zicând, îngerul s-a dus, iar femeia, deșteptându-se din somn, se minuna de dumnezeiasca poruncă și-L slăvea pe Dumnezeu, zicând: „Doamne, facă-se mila Ta spre noi și spre robul tău Paisie!". Apoi, luând pe copil, l-a afierosit lui Dumnezeu.

Cel mândru nu poate viețui după voia lui Dumnezeu: el iubește să se conducă însuși pe sine și nu înțelege că nu-i ajunge omului înțelepciunea ca să se conducă de unul singur, fără Dumnezeu. Și eu, pe când viețuiam în lume și nu-L cunoșteam încă pe Domnul și Duhul Său cel Sfânt și nu știam cât de mult ne iubește Domnul, mă bizuiam pe mintea mea; însă atunci când prin Duhul Sfânt L-am cunoscut pe Domnul nostru Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, sufletul meu s-a afierosit lui Dumnezeu și toate necazurile care mi se întâmplă le primesc și zic: Domnul mă privește, de ce să mă tem? Mai înainte nu puteam însă viețui în acest fel.

Celui care s-a afierosit pe sine în întregime voii lui Dumnezeu îi este mult mai ușoară această viață pentru că și în boală, și în sărăcie, și în prigoană gândește: „Astfel binevoiește Dumnezeu și trebuie să rabd pentru păcatele mele".

Iată, de mulți ani mă doare capul și îmi este anevoie să rabd, însă îmi este de folos pentru că prin boală se smerește sufletul. Sufletul meu vrea să se roage fierbinte și să privegheze, însă boala mă împiedică pentru că trupul bolnav are nevoie de liniște și odihnă; L-am rugat mult pe Domnul să mă vindece, însă nu m-a ascultat. Deci nu-mi este spre folos.

Iată o altă situație în care Domnul m-a auzit repede și m-a salvat. Odată, în zi de sărbătoare, s-a servit la masă pește; în timp ce mâneam, un os mi-a intrat în gât, foarte adânc, în piept. L-am chemat în ajutor pe Marele Mucenic Pantelimon, rugându-l să mă tămăduiască, pentru că doctorul nu ar fi putut să-mi scoată osul din piept. Atunci când am spus: „Vindecă-mă", am primit răspunsul: „Ieși afară din trapeză, trage aer puternic în piept și osul va ieși cu sânge". Așa am și făcut: am ieșit, am inspirat adânc, am tușit și osul mare a ieșit cu sânge. Așadar am înțeles că dacă Domnul nu-mi vindecă durerile de cap înseamnă că sufletului meu îi este de folos să fiu bolnav în acest fel.

Cum să afli dacă viețuiești potrivit voii lui Dumnezeu? Iată semnul: **dacă ești cuprins de mâhnire pentru un anume lucru înseamnă că nu te-ai afierosit pe tine în totalitate voii lui Dumnezeu,** chiar dacă ți se pare că viețuiești potrivit voii lui Dumnezeu.

Cel ce trăiește după voia lui Dumnezeu nu se îngrijește de nimic. Iar dacă are nevoie de un lucru, atunci și pe sine și lucrul de trebuință le va încredința lui Dumnezeu. Dacă nu va primi lucrul cerut va rămâne în pace, ca și când nici nu l-ar fi vrut.

Cine se iubește pe sine nu se poate încredința voii Domnului astfel încât sufletul său să aibă pace întru Dumnezeu. Iar sufletul smerit se supune voii lui Dumnezeu și viețuiește înaintea Lui cu frică și dragoste. Trăiește cu frica de a nu-L supăra cumva cu ceva pe Dumnezeu, cu dragoste pentru că a cunoscut că Domnul însuși ne iubește.

Cel mai bine este să ne încredințăm voii lui Dumnezeu și să răbdăm necazurile cu nădejde. Privind la necazurile noastre, Domnul nu ne dă să purtăm o greutate peste puteri. Dacă necazurile ni se par mari, înseamnă că nu ne-am afierosit deplin voii lui Dumnezeu.